

NETFLIX serialas
Sweet Magnolias

2
Puikiosios Magnolijos

SHERRYL
WOODS

Gabalėlis dangaus

Niekada nevēlu pradėti iš naujo

svajonių knygos

Sherryl
Woods

Gabalėlis dangaus

Romanas

ANTRASIS LEIDIMAS

Vilnius
2022

1

Dana Sju pajuto pridegusios duonos kvapą prieš pat įsijungiant dūmų detektoriui. Ji čiupo iš skrudintuvo suanglėjusią duoną ir numetė į kriauklę, tada griebė rankšluostį ir ėmė mojuoti į klykiančio detektoriaus pusę, mėgindama išsklaidyti dūmus. Pagaliau tas baisiai jautrus daiktas nutilo.

– Mama, kas čia, po galais, dedasi? – paklausė Enė. Ji stovėjo virtuvės tarpduryje ir raukė nosį, uosdama prisvilusios duonos kvapą. Buvo jau pasiruošusi eiti į mokyklą: vilkėjo džinsais, kurie tiesiog kabėjo ant laibo kūnelio, ir marškinėliais gilia apskrita iškirpte, atidengiančia blyškia oda aptrauktus išsišovusius raktikaulius.

Enė atrodė dar labiau sulysusi, bet Dana Sju prisivertė nieko nesakyti, tik liūdnai nužvelgė paauglę dukrą.

– Spėk.

– Vėl sudeginai duoną, – pareiškė Enė ir plačiai nusišypsojo. Motinai šiek tiek atlėgo širdis. – Nieko sau vyriausioji virėja! Jeigu aš apie tai plepėčiau, niekas į „Sulivaną“ nebeitų valgyti.

– Kaip tik dėl to mes neruošiame pusryčių, o tu esi prisaikdinta laikyti paslaptį, nebent norėtum iki trisdešimties metų sėdėti namie be telefono ir elektroninio pašto, – tarė Dana Sju tik pusiau juokais.

„Sulivano“ restoranas buvo itin populiarus nuo pat atidarymo. Po visą regioną iš lūpų į lūpas sklido entuziastingos pagyros. Net žinomiausias Čarlstono restoranų

ir maisto kritikas labai palankiai atsiliepė apie atnaujintus pietietiškus patiekalus. Dana Sju tikrai nebūtų norėjusi, kad įžūli dukra visa tai sugadintų pasakodama apie jos kulinarijos nesėkmes namuose.

– Kam iš viso skrudini duoną? Juk nevalgysi, – pasakė Enė, pildama į stiklinę vandenį. Gurkštelėjo mažą gurkšnelį, o kita išpylė į kriauklę.

– Ruošiau pusryčius tau, – atsakė Dana Sju. Ji ištraukė iš orkaitės šiltą purų omletą. Uždėjo lieso sūrio ir smulkiai pjaustytų raudonų bei žalių saldžiųjų paprikų. Tokį patiekalą Enė visada mėgo. Omletas buvo puikus, jo atvaizdas būtų papuošęs kiekvieno gurmanų žurnalo viršelį.

Enė pažiūrėjo į valgį baisėdamasi – taip, kaip žmonės žiūri į avariją patyrusį automobilį.

– Man taip neatrodo.

– Sėskis, – paliepė Dana Sju, netekusi kantrybės dėl taip gerai pažįstamos reakcijos. – Tau reikia valgyti. Privalai papusryčiauti, ypač kai eini į mokyklą. Pagalvok apie proteinus, kurie maitina smegenis. Be to, aš taip anksti lipau iš lovos, kad paruoščiau tau pusryčius, ir tu juos valgysi.

Žavi šešiolikmetė Enė pažvelgė tokiu žvilgsniu, lyg sakytų: „Mama! Tik nepradėk“, tačiau atsisėdo prie stalo. Dana Sju įsitaisė priešais, laikydama puodelį juodos kavos taip, tarsi tai būtų išlydytas auksas. Ji iki išnaktų užsibuvo restorane, tad ryte jai reikėjo kuo daugiau kofeino, kad būtų budri, kai tenka kęsti dukros išsisukinėjimus.

– Kaip praėjo pirmoji diena mokykloje? – paklausė Dana Sju. Enė gūžtelėjo pečiais.

– Ar šiemet turi bendrų su Tajumi pamokų?

Enė jau seniai buvo įsimylėjusi Tailerį Taunsendą, kurio mama – viena geriausių Danos Sju draugių, o pastaruoju metu – ir verslo partnerė „Kryžkelės SPA klube“, naujajame Sereničio moterų klube.

– Mama, jis mokosi vyresnėje klasėje, – pabrėžtinai kantriai paaiškino Enė. – Mes neturime bendrų pamokų.

– Kaip negerai, – rimtai pakomentavo Dana Sju.

Tajus patyrė šiokių tokių problemų, kai jo tėtis paliko Medę, tačiau Enei jis visada buvo puiki atrama – lyg vyresnysis brolis ar geriausias draugas. Bet Enė ne itin tai vertino. Norėjo, kad Tajus ja domėtusi kaip *mergina* ir skirtų pasimatymus. Kol kas Tajus to nesuprato.

Dana Sju žiūrėjo į apniukusį Enės veiduką ir vėl pabandė užmegzti ryšį su dukra, kuri taip sparčiai nuo jos tolo.

– Ar mokytojai tau patinka?

– Jie kalba. Aš klausausi. Kas turėtų patikti?

Dana Sju užgniaužė beišsprūstantį atodūsi. Prieš keletą metų Enė buvo tikra pleputė. Su visomis smulkmenomis pasakodavo mamai ir tėčiui, kaip praleido dieną. Žinoma, kai Ronis apgavo Daną Sju ir ji prieš porą metų jį išvijo iš namų, viskas pasikeitė. Enė nebesižavėjo savo tėvu, o Danos Sju širdis liko sudaužyta. Po skyrybų Sulivanų namus užgulė tyla. Nei motina, nei duktė nenorėjo kalbėtis apie tai, kas iš tikrųjų svarbu.

– Mama, man reikia eiti, nes pavėluosiu. – Enė žvilgtelėjo į laikrodį ir pašoko.

Dana Sju pažiūrėjo į nepaliestą maistą.

– Tu nė kąsnio nesuvalgei.

– Atleisk. Omletas atrodo fantastiškai, bet aš nealkana. Iki vakaro! – Ji greitosiomis pakštelėjo motinai į skruostą ir išskubėjo, palikdama nebe tokį tobulą omletą ir kvepalų dvelksmą. Dana Sju atpažino brangius savo kvepalus, kuriuos nusipirko pernai per Kalėdas ir naudodavo tik ypatingomis progomis. Po skyrybų tokių progų pasitaikydavo nedaug, tad nieko tokio, kad duktė eikvoja kvepalus dėl pažįstamų berniukų.

Kai liko viena, o kava visiškai atšalo, Dana Sju pastebėjo ant virtuvės stalo gulintį rudą maišelį su Enės priešpiečiais. Ji galėjo ir pamiršti, tačiau Dana Sju neabejojo, kad dukra tyčia paliko priešpiečius – kaip atsisakė ir motinos ruošų pusryčių.

Ji prisiminė, kaip Enė apalpo per Medės vestuves, kurios vyko pernai per Padėkos dieną. Ją ir vėl užplūdo panikos banga.

– Oi, brangioji, – sumurmėjo Dana Sju. – Negi ir vėl tas pats.

– Ketinu šio vakaro desertui paruošti senovišką duonos pudingą. Galbūt įdėsiu močiutės Smit obuolių, kad būtų pikantiškesnis ir puresnis, – pareiškė Erikas Vitnis, Danai Sju nespėjus nė prijuostės pasirišti. – Kaip tau atrodo?

Jai burna tuoj pat prisipildė seilių, tačiau smegenys skaičiavo angliavandenius. Ir nusprendė, kad pudingo jai nevalia net pauostyti. Tegul restorano lankytojai mėgaujasi tokiu patiekalu, o ji privalo pudingo vengti kaip maro.

– Per daug cukraus? – susirūpinęs paklausė Erikas.

– Man – taip. Visiems kitiems mūsų visatos gyventojams tikriausiai labai patiks.

– Galėčiau paruošti šviežių vaisių tešloje, o vietoj cukraus įdėti pakaitalo, – pasiūlė Erikas.

Dana Sju papurtė galvą. „Sulivanas“ išgarsėjo atgaivintais Pietuose populiariais patiekalais. Dana Sju dažniausiai rinkdavosi sveikesnį maistą, o ne svieste permirkusius tradicinius patiekalus. Tačiau žinojo, kad jos lankytojai mėgsta įprastus saldumynus. Ji pasikvietė dirbti Eriką, ką tik baigusį Atlantos kulinarijos institutą, nes absolventų įdarbinimu besirūpinantis tarnautojas pavadino jį geriausiu konditeriu, kokį jiems teko sutikti per daugybę metų.

Erikas buvo vyresnis už daugumą absolventų: turėjo jau per trisdešimt metų. Jis labai mėgo eksperimentuoti, parodyti

ką sugebąs. Ir nė karto nenuvylė nei jos, nei klientų. Nėra net ko lyginti su ankstesniu vyriausiojo virėjo padėjėju: buvo lengva sutarti su tuo sunkaus būdo žmogumi. Todėl Dana Sju negalėjo atsidžiaugti, kad Erikas apsiėmė dirbti ir vyriausiojo virėjo padėjėju, ir vyriausiuoju konditeriu. Jis buvo ne vien darbuotojas. Netrukus tapo ir draugu.

Be to, kone visa Pietų Karolina užsakydavo Eriko vestuvinius tortus. Jie prilygo meno kūriniams, kokių žmonės nebuvo matę nė per vieną iškilmingą šventę. Dana Sju puikiai suprato, kad jai labai pasiseks, jei Erikas pas ją dirbs dar metus ar dvejus. Anksčiau ar vėliau ji vis vien pavilios koks didmiesčio restoranas ar konditerijos bendrovė. Bet kol kas vyras atrodė patenkintas darbu Serenityje ir džiaugėsi Danos Sju jam suteikta laisve.

– Šią vasarą daugybę kartų desertui patiekdavome šviežių vaisių tešloje, – pasakė Dana Sju. – Man atrodo, duonos pudingas būtų puiku. Patiekalus ruošti klientams, ne man.

Kada ji pastarąjį kartą leido sau paragauti bent šaukštelį riebiųjų Eriko desertų? Bent jau kai gydytojas Maršalas griežtai įspėjo numesti penkiolika svarų, kuriuos spėjo priaugti per pastaruosius dvejus metus, ir priminė – jau kažkelintą kartą – apie riziką susirgti cukralige. Nuo šios ligos mirė motina, taigi tai jau buvo pakankamas įspėjimas – gydytojui nereikėjo nuolat šito priminti.

Dana Sju manė, kad kartu su dviem geriausiomis draugėmis rūpindamasi „Kryžkelės SPA klubo“ atidarymu bus labai užsiėmusi ir nesunkiai laikysis dietos. Be to, įtikino save, kad vaizdinga jų pačių sukurta aplinka paskatins mankštintis. Tačiau nuo to laiko, ragaudama sveikų gėrimų ir neriebių bandelių iš SPA valgiaraščio, ji priaugo penkis svarus. Tarp gardumynų buvo persikų ir kriausių pyragas – toks, kad gali liežuvį praryti.

Storėjimas galėjo būti profesinė grėsmė, bet Dana Sju dėl to iš dalies kaltino prieš dvejus metus žlugusį šeiminių gyvenimą. Išspyrusi iš namų neištikimą Ronį Sulivaną, ji ėmė guostis gardumynais, o dukra, atvirksčiai, visai nustojo valgyti.

– Ne tau vienintelei Serenityje rūpi cukraus kiekis, – priminė jai Erikas. – Aš galiu prisitaikyti.

– Ir aš galiu. Tikrai neliksiu alkana, branguti. Šio vakaro valgiaraštyje bus daugybė daržovių ir trys sveiki antrieji patiekalai. O dabar imkis savo stebuklo. Mūsų nuolatiniai lankytojai visada iš tavęs tikisi ko nors nepaprasto.

– Gerai, – pagaliau tarė Erikas ir skvarbiai pažiūrėjo jai į akis. – Gal pasakysi, kas dar tave slegia?

– Kodėl manai, kad mane dar kas nors slegia? – susiraukusi paklausė Dana Sju.

– Turiu patirties, – trumpai atsakė jis. – Bet jeigu nenori kalbėtis su manim, paskambink Medei ar Helenai ir išliek viską, kas spaudžia širdį. Jeigu per pietus būsi tokia pat išsiblaškiusi, kokia buvai per priešpiečius, man teks visą vakarą glaistyti tavo klaidas.

– Ką? – nerimastingu balsu paklausė Dana Sju – taikli jo pastaba anaip tol nedžiugino.

– Brangute, mums grąžino bent šešis patiekalus, nes jiems ko nors trūko. Viena – pamiršti keptas daržoves ir visai kas kita – neįdėti mėsos.

– O Dieve, – sudejavo Dana Sju. – Tikėjausi, kad nepastebėsi.

Erikas pamerkė jai akį.

– Aš pastebiu beveik viską. Dėl to ir esu gera atrama tau. Na, eik paskambinti, girdi?

Kai Erikas išėjo į gėrybių pilną sandėlį paimti pudingui reikalingų produktų, Dana Sju užgniaužė atodūsi ir vėl susimąstė apie dukterį. Negalėjai nepastebėti, kad Enė kasdien

vis liesėja. Ji tvirtino esanti visiškai sveika ir ne plonesnė nei žurnaluose ir per televizorių matomos gražuolės. Bet Danai Sju atrodė kitaip. Drabužiai tiesiog kabėjo ant kaulėto kūnelio, nors mergaitė beviltiškai stengėsi paslėpti liesumą. Dana Sju buvo įsitikinusi, jog Enė tyčia marina save badu, kad netaptų panaši į savo mamą – storą ir vienišą.

Kai pašėlusiu tempu aptarnaudavo gausybę priešpiečių susirinkusių lankytojų, Danai Sju paprastai pavykdavo sutelkti dėmesį ir energiją, tačiau šiandien mintys sukosi vien apie paliktąjį rudą maišelį. Iki šiol Enė apsimesdavo *ką nors* valganti, kad motina kuo mažiau gilintųsi į jos problemą. Dana Sju suko galvą, ką reiškia palikti priešpiečiai: kalakutienos ir rupios duonos sumuštinis su salierų ir morkų griežinėliais bei bananu. Gal tai pagalbos šauksmas?

Patenkinta, kad Erikas prižiūrės ruošimąsi pietums puikiai įrengtoje, nerūdijančiu plienu blizgančioje virtuvėje, Dana Sju užsidarė ankštame savo kabinete. Ji ryžosi paklausti jo patarimo ir paskambinti Medei į sporto klubą. Kai imdavo atrodyti, kad pasaulis griūva, Dana Sju visada kreipdavosi į dvi geriausias drauges – Medę Medoks, kuri dabar buvo „Kryžkelės SPA klubo“ vadybininkė, ir advokatę Heleną Dekatur. Ji visada sulaukdavo protingo patarimo arba bent galėdavo išsiverkti ant draugiško peties. Metams bėgant, jos išmoko suteikti ir viena, ir kita. Ničniekas visame Serenityje negalėjo užkabinti vienos iš Puikiųjų Magnolijų – tekdavo tuoj pat susidurti ir su kitomis dviem.

Jos padėjo viena kitai įveikti mokyklinių metų nesėkmes, guodė dėl žlungančios santuokos ar pašlijusios sveikatos. Dalijosi džiaugsmiais ir sielvartais. Neseniai, ėmusios bendro verslo, jos puikiai suderino skirtingus gebėjimus ir tapo dar artimesnės.

– Kas nauja sporto klube? – Dana Sju iš visų jėgų stengėsi kalbėti kuo žvaliau.

– Kas atsitiko? – tučtuojau paklausė Medė.

Dana Sju net susigūžė: šiandien jau antras žmogus perprato jos būseną. Matyt, ji nemoka taip nuslėpti jausmų, kaip norėtų.

– Kodėl iškart spėjai, kad kas nors atsitiko?

– Todėl, kad liko mažiau nei valanda iki pietų, kai į tavo restoraną plūstelės gausybė valgytojų, – paaiškino Medė. – Paprastai tokiu metu būni iki kaklo užsivertusi paruošiamaisiais darbais. Iki devintos valandos vakaro, kai jau viskas ima tekėti ramesne vaga, niekada neskambini šiaip sau, tik paplepėti.

– Labai lengva numatyti mano elgseną, – sumurmėjo Dana Sju, mintyse pasižadėdama keistis. Kadaisė ji elgdavosi beatodairiškai – daug drąsiau už kitas Puikiąsias Magnolijas. Bet po skyrybų Dana Sju tapo atsargi. Dabar ji privalėjo viena užauginti ir išleisti į koledžą dukrą, mat buvęs vyras atsiųsdavo tik teismo nustatytus alimentus.

– Taigi kas nutiko? – dar kartą paklausė Medė. – Gal kas nors per priešpiečius supeikė apkepą su įdaru? O gal tiekėjų atsiųsti žalumynai buvo nepakankamai sultingi?

– Labai juokinga, – atsiliepė Dana Sju, nors Medės užuomina dėl jos perfekcionizmo visai nepralinksmino. – Tiesą sakant, tai dėl Enės. Manau, kad ji vėl turi problemų, Mede. Žinau, kad judvi su Helena seniai nerimaujate dėl jos nevalgymo ir mažėjančio svorio. Kai ji apalpo per tavo vestuves, mes visos baisiai išsigandome. Bet tai nutiko beveik prieš metus, paskui jos būklė vis gerėjo. Buvau įsitikinusi. – Staiga Daną Sju užliejo nepažįstama bejėgiškumo banga ir ji pridūrė: – Na, aš net nežinau. Turbūt apgaudinėjau pati save.

– Pasakyk, kas atsitiko, – paliepė jai Medė.

Dana Sju papasakojo apie rytinį incidentą.

– O gal nieko tokio, kad Enė nevalgo mano ruoštų pusryčių ir palieka priešpiečius? – viltingai paklausė ji.

– Jeigu būtų tik tiek, sakyčiau „taip, nieko tokio“, – patikino Medė. – Bet, brangute, juk žinai, kad esama kitų Enės valgymo sutrikimo požymių. Visi tai pastebėjome. Jos apalpinimas per mano vestuves buvo įspėjamasis ženklas. Jai ano-reksija, o toks negalavimas stebuklingai nepraeina. Galbūt ji tik išmoko tai nusišlepti nuo tavęs. Jai reikia pagalbos.

Dana Sju vis dar nenorėjo patikėti.

– Gal tai laikina – dėl perėjimo prie mokslo metų režimo, o gal Enė valgo mokyklos kavinėje? – spėliojo ji. Tada pagalvojo, kad gal Medės sūnus bus ką pastebėjęs. – Pasikalbėk su Tajumi. Gal jis ką nors žino? Enė šįryt sakė, kad jie neturi bendrų pamokų, bet gal jų priešpiečių pertrauka sutampa.

– Paklausiu, – pažadėjo Medė. – Bet nemanau, kad paugliai berniukai pastebi, ką valgo mergaitės. Jie tik nori sušlemšti viską, ką mato akys.

– Pabandyk, – prašė Dana Sju. – Man nepavyksta su ja pasikalbėti. Ji tučtuojau pasišiaušia, lyg gintųsi.

– Padarysiu, ką galėsiu, – pažadėjo Medė. – Ir Kelo paklausiu. Net neįsivaizduoji, kiek apkalbų mano vyras išgirsta drabužinėje. Kas pamanytų, kad beisbolo treneris tiek daug žino? Jis geriau už kitus galėtų pasakyti, ko tikėtis iš vaikų. Kartais atrodo, kad jis anksčiau nei tėvai supranta, kokie rūpesčiai kankina mokinius. Taip buvo ir su Tajumi.

– Prisimenu, – tarė Dana Sju. Kartu rūpindamiesi Tajumi Medė ir Kelas suartėjo. – Būsiu dėkinga, jei ką nors išsiaiškinsi, Mede. Papasakosi iškart, kai tik ką sužinosi, gerai?

– Žinoma. Paskambinsiu dar šį vakarą, – pažadėjo draugė. – Nesijaudink per daug. Enė – protinga mergaitė.

– Gal nepakankamai, – pavargusiu balsu atsiliepė Dana Sju. – Žinau, kad tokių dalykų nutinka, nes mergaitės labai veikia kine ir per televizorių matomų modelių įvaizdis. O dabar, kai jos tėvas mus paliko, atsirado ir kitokių bėdų.

– Manai, kad tai susiję su Roniu? – paklausė Medė gana skeptiškai.

– Taip, manau, – atsiliepė Dana Sju. – Regis, ji įtikino save, kad taip nebūtų atsitikę, jei sverčiau šimtą penkis svarus. Žinoma, aš tiek svėriau nebent iki septintos klasės.

– Tavo ūgis – penkios pėdos ir dešimt colių. Atrodytum juokingai, – tarė Medė.

– Galbūt, bet būtų smagu pažiūrėti, kaip Sereničio vyrai reaguoja į liauną ir nendrelę moterį, – ilgesingai ištarė Dana Sju, bet po akimirkos blaiviai pridūrė: – Tik niekada to nebus. Kad ir kaip stengiuosi, nepavyksta numesti daugiau nei svarą, ir tai neilgam. Man lemta būti aukštaūgei, bet senamadiškos figūros.

– Kaip matau, ne vien Enei praverstų paskaitos apie išvaizdą, – pareiškė Medė. – Pasakysiu Helenai, kad prisi-statytų čia iš pat ryto. Kai atveši salotų kavinei, tuoj pat imsimės keisti tavo mąstymą. Tu labai graži, Dana Sju Sullivan. Neužmiršk to nė sekundę.

– Kol kas galvokim apie Enę, – atsakė Dana Sju, norėdama atitraukti dėmesį nuo savo pačios valgymo problemų ir draugiško Medės nusiteikimo pakelti dvasią. – Dabar ne aš, o ji gali turėti rimtų bėdų.

– Mudvi su Helena padėsime tau įveikti šiuos rūpesčius, – užtikrino Medė. – Argi kada Puikiosios Magnolijos apleido viena kitą?

– Nė karto, – pripažino Dana Sju, bet netrukus suabejojo, prisiminusi vieną senų laikų įvykį. Akimirka ji pamiršo rūpesčius dėl Enės ir nusišypsojo. – Palauk. Atsiimu savo žodžius. O kaip tas kartas, kai iškrėtėme gimnastikos mokytojui pokštą? Judvi palikote mane vieną ir pirštą ir leidote sučiupti policininkams.

– Tą pokštą sumanei *tu*. Be to, visai nenorėjome tavęs palikti, – pataisė draugė Medė. – Manėme, kad bėgsi greičiau. Ir grįžome pas tave, prisimeni?

– Žinoma, tik tada, kai policininkas paskambino tėvams ir pagrasino nutempsiaš mane į teismą, jei vėl iškrėsiu kvailystę. Iš išgąščio aš net apsivėmiau.

– Taip, ką gi, neverta gilintis į seną istoriją, – tarė Medė. – Mes ateisime ir padėsime Enei, kad ir ko jai reikėtų. Ir tau.

– Ačiū. Dar susiskambinsime.

Padėjusi telefono ragelį Dana Sju pajuto šokių tokių paglengvėjimą. Medė ir Helena visada būdavo šalia – per visas gyvenimo sumaištis ir pergales. Padėjo jai atsilaikyti per skyrybas, o paskui – atidaryti restoraną, nors ji anaipol nebuvo įsitikinusi, kad sugebės. Tad ir ši krizė – jeigu ji tikra – bus išspręsta visai paprastai. Tereikia joms kartu viską gerai apsvarstyti.

Enė nepakentė kūno kultūros pamokų. Ji buvo ne-sportiška ir nevikri. Be to, gal šimtą svarų sverianti panelė Frenklin, kuri per pamokas išliedavo marias prakaito ir entuziastingai palaikė viską, kas susiję su sportu, į Enę žiūrėdavo suraukusi antakius, tarsi ši turėtų kokią trūkumą. Paprastai Enė atsakydavo jai tokiu pat žvilgsniu, bet šiandien nepajėgė sukaupti tiek energijos.

– Ene, norėčiau po pamokų su tavim pasikalbėti, – pasakė panelė Frenklin, baigusi gainioti jas bėgimo taku: privertė jį apibėgti du kartus.

– Oi oi, – užjautė Sara. – Kaip manai, ko ji nori?

– Abejoju, ar ketina mane kviesti į bėgikų komandą, – pajuokavo Enė, vis dar gaudydama kvapą. Ji niekada nebuvo gera sportininkė, bet pastaruoju metu uždusdavo net nuo menkiausio fizinio krūvio. Tuo tarpu Sara jautėsi taip, lyg ilgas krosas būtų tik lengvas pasivaikščiojimas.

Sara buvo geriausia Enės draugė nuo penktos klasės ir žinojo didžiausias, tamsiausias jos paslaptis. Dabar ji susirūpinusi įdėmiai pažiūrėjo į bičiulę.

– Ar nemanai, kad ji nori pasikalbėti apie tavo neva prastą formą? Suaugusieji baisiai išsigąsta, jei pamato, kad mes nepasiruošę dalyvauti maratono lenktynėse ar dar kur nors. Bet kas gi norėtų jose dalyvauti?

– Tik ne aš, – pritarė Enė apsidžiaugusi, kad krūtinę jau diegia kiek mažiau ir gali lengviau kvėpuoti.

– Gal ji sužinojo, kad buvai apalpusi ir atsidūrei ligoninėje?

– Oi, ką tu, Sara. Tai nutiko pernai, – puolė ginčytis Enė. – Visi tai užmiršo.

– Galbūt panelė Frenklin baiminasi, kad gali išgriūti per jos pamoką, ir tau leis nelankyti?

– Kurgi ne, – nusišaipė Enė. – Nieko neatleidžia nuo kūno kultūros pamokų be gydytojo pažymos, o daktaras Maršalas jos man neduos. Aš nė neprašysiu. Jei paprašysčiau, mama klaidingai išsigąstų. Jau ir taip nerimauja, kad aš, jos supratimu, per mažai valgau. – Ji užvertė akis. – Tarsi pati labai sveikai maitintūsi. Nuo tada, kai tėtis išėjo, ji priaugo tiek svorio, kad joks vyras į ją nežiūrės. Nenoriu, kad ir man taip nutiktų.

– Kiek tu dabar sveri? – paklausė Sara.

– Gerai nežinau, – gūžtelėjo pečiais Enė.

Bičiulė nepatikliai pažiūrėjo į ją.

– Oi ne, tu puikiausiai žinai, Ene Sullivan. Juk sveriesi bent po tris ar keturis kartus per dieną.

Enė suraukė antakius. Ką gi, gal ji per daug rūpinasi, kad svoris nė trupučio nepadidėtų. Tačiau negalėjo pasitikėti namie esančiomis svarstyklėmis: galbūt jos ne visada gerai rodo. Todėl sverdavosi drabužinėje. O užsukusi į „Kryžkelės SPA klubą“ aplankyti Medės, dar sykį pasisverdavo. Taigi ji tiksliai žinojo savo svorį, bet šito nebūtina sakyti geriausiai draugei. Be to, svarstyklių rodmenys ne tokie ir svarbūs, jei pažvelgusi į veidrodį vis vien atrodo stora. Kartais, išvydus savo atvaizdą SPA klubo veidrodžiuose, jai

norėdavosi verkti. Negalėjo suprasti, kaip mama drįsta net užteiti į tą kambarį.

– Enė! – susirūpinusi pašaukė Sara. – Tu sveri mažiau nei šimtą? Man atrodo, kad nesveri net devyniasdešimties.

– Ir kas? – pasišiaušė Enė. – Man dar reikia nusikratyti kelių svarų, kad atrodyčiau puikiai.

– Bet juk pažadėjai nebekvailioti dėl svorio, – sunerimusi tarė Sara. – Sakei, kad tuomet, kai apalpai šokdama su Tajumi, buvo pati nemaloniausia tavo gyvenimo akimirka. Žadėjai stengtis, kad tai nepasikartotų. Visiems sakei, jog išlaikysi šimto svarų svorį. Nors ir taip būtum liesa, kai tavo šitoks ūgis. Tu *pažadėjai*, – pabrėžė Sara. – Nejau užmiršai? Tu nieko nevalgai, štai kodėl taip atsitiko.

– *Tą dieną* nevalgiau, – nenusileido Enė. – Šiaip aš valgau.

– O ką valgei šiandien? – griežtai paklausė Sara.

– Mama pusryčiams iškepė didžiulį omletą, – atsakė ji. Sara supratingai pažiūrėjo į ją.

– Bet ar tu valgei?

Enė atsiduso. Aišku, kad Sara neatsikabins.

– Nežinau, ko tu taip užsivedei. O ką pati šiandien valgei?

– Per pusryčius suvalgiau dribsnių ir pusę banano, per priešpiečius – mišrainės, – atsakė Sara.

Enę supykino vien nuo minties apie tokią gausybę maisto.

– Į sveikatą. Bet nesiartink prie manęs, kai nutuksi ir nebeįsisprausi į drabužius.

– Aš nepriaugu svorio, – atkirto Sara. – Iš tikrųjų, nuosaikiai valgydama, net numečiau kelis svarus. – Ji liūdnai pažiūrėjo į Enę. – Vis dėlto kažin ką atiduočiau už mėsinį su keptomis bulvytėmis. Mama su tėčiu pasakojo, kad seniau vaikai tik tai ir valgydavo. Po futbolo rungtynių eidavo į Vortonų užieigą ir kaip reikiant prisišveisdavo. O po pamokų ten nuėję gerdavo pieno kokteilį. Gali įsivaizduoti?

– Jokiu būdu, – atsiliepė Enė.

Pastarąjį kartą ji valgė mėsainį su bulvytėmis, kai pietavo su tėčiu. Tą dieną jis pranešė, kad išvažiuoja ir skiriasi su mama. Ši žinia neturėjo labai priblokšti: jau prieš tai ji matė, kaip mama išmetė visus jo daiktus ant vejos priešais namą. Bet Enė vis tiek supykino. Ji pašoko nuo stalo ir nubėgo į tualetą. Ten ir liko jos pietūs.

Po tos baisios dienos jai niekas nebeatrodė skanu. Nei mėsainiai su keptomis bulvytėmis, kuriuos taip mėgo, nei pica ar ledai, nei mamos restorano valgiai. Tarsi tėvas kartu su širdimi būtų išplėšęs ir jos apetitą. Sužinojusi apie jo neįtikimybę mamai ir išvydusi tą baisią, gėdingą sceną vejoje priešais namą, ji prarado bet kokį norą valgyti. Nors ir suprato, kad mama turėjo teisę taip pasielgti, Enė pajuto vienatvę ir vidinę tuštumą. Tėtis vienintelis iš vyrų visada sakydavo, kad ji yra ypatinga mergaitė, žaviausia pasaulyje. Gal jis tebelaiiko ją žavia, bet yra toli ir negali jai to pasakyti. Išgirsti tokius žodžius telefonu – kas kita. Kad ir kiek kartų jis juos kartodavo, Enė praleisdavo pro ausis: juk tėtis nežino, kaip ji dabar atrodo. Taigi tie žodžiai – beprasmiškai tauškalai.

– Juk būtų šaunu nueiti į Vortonų užėigą. Argi ne? – ilgesingai ištarė Sara. – Po pamokų labai daug kas ten traukia.

– Nesivaržyk, eik, – atsakė Enė. – Aš tavęs nelaikau.

– Be tavęs nebus smagu, – užprotstavu Sara. – Gal galim bent kartą nueiti? Nebūtina užsisakyti tą patį, ką ir kiti.

Enė papurtė galvą.

– Paskutinį kartą ten buvau su mama, Mede ir Tajumi. Kai užsisakiau vandens su griežinėliu citrinos, jie visi išpūtė akis. Lyg būčiau paprašiusi atnešti alaus ar dar ko nors. Puikiai žinai, kaip Greisė Vorton mėgsta liežuvauti. Jeigu dabar nueisim, neprabėgs nė valanda, o mama jau žinos, kad ten buvau ir neužsisakiau jokio valgio ar gėrimo.

– Tikriausiai tu teisi, – nusivylusi ištarė Sara.

Enei dilgtelėjo kaltės jausmas. Blogai, kad ji trukdo geriausiai draugei smagiai praleisti laiką.

– Žinai, – pagaliau ištarė ji, – gal būtų visai nieko. Galiu užsisakyti selterio ar dar ko nors. Man nebūtina visą išgerti. – Pralinks mėjusi Enė pridūrė: – Gal ten bus ir Tajus.

– Puikiai žinai, kad bus. – Sara nusišypsojo. – Visi šaunūs vaikinai po pamokų ten traukia. Tai kada einam?

– Nors ir šiandien, – atsakė Enė. – Dabar turiu susitikti su panele Frenklin. Paskui, jei tu manęs palauksi, galėsime eiti.

Ji ryžosi išmesti savo kišenpinigius už gėrimą, kurio nė negurkštelės. Bet tai nedidelė kaina už galimybę valandą pabūti netoli Tajaus. Ji neapgaudinėjo savęs – nemanė, kad jis atkreips į ją bent menkiausią dėmesį. Tajus ne tik mokėsi aukštesnėje klasėje, bet ir buvo beisbolo komandos žvaigždė. Jai nepasiekiamas. Aplink jį visą laiką sukosi pačios prašmatniausios jo klasės merginos. Kiek ji pastebėjo, Tajui patiko aukštos, lieknos mergaitės ilgais šviesiais šilkiniais plaukais ir didele krūtine. Enė negalėjo su jomis varžytis: jos ūgis – vos penkios pėdos ir trys coliai, garbanos – kaštoninės, o apie krūtinę nėra ko nė kalbėti.

Bet ji turėjo vieną pranašumą: juodu su Tajumi buvo kone iš vienos šeimos. Jie būdavo kartu per šventes ir kitomis ypatingomis progomis. Vieną dieną, kai ji pakankamai suplonės ir jos kūnas taps tobulas, Tajus pagaliau atsipeikės ir ją pastebės.

Sudomino? Pirkite knygą
GABALĖLIS DANGAUS
bene geriausia kaina **ČIA**

Išspyrusi iš namų neištikimą vyrą, Dana Sju visa galva pasinėrė į savo verslą. Jos jaukus restoranas Serenityje klesti. „Sulivano“ virtuvė garsėja gardžiais patiekalais, bet štai asmeninis gyvenimas prisvilęs. Danos Sju nebedžiugina net pokalbiai su draugėmis – Puikiosiomis Magnolijomis. Vis dažniau ji guodžia save kaloringais saldumynais. O paauglė dukra Enė kaip tik atsisako valgyti ir vis labiau nyksta.

Bet vienas skausmingas įvykis priverčia permąstyti gyvenimą. Išsekusi Enė atsiduria ligoninėje, ir Danai Sju tenka vėl susitikti su buvusiuoju.

Sherryl Woods tęsia „Puikiųjų Magnolijų“ seriją. Antroje knygoje autorė toliau gvildena moterų gyvenimo problemas, šeimos ir draugystės temas.

www.svajoniuknygos.lt

www.facebook.com/svajoniuknygos

PASIDALINK,
KAD SKAITAI